

Одним із найважливіших компонентів аналізу й управління інвестиційною безпекою є аналіз загроз, динаміки їхнього нагромадження та оцінка ступеня їхнього впливу. При цьому мають бути розглянуті як внутрішні загрози так і зовнішні загрози, спричинені умовами зовнішніх ринків і проявами відцентрових тенденцій.

Отже, в сучасних умовах розвитку ринкової економіки важливим завданням є підтримання економічної безпеки держави, що, в свою чергу, залежить від стійкого і ефективного функціонування інвестиційного сектору. Інвестиційна безпека визначається чіткою інвестиційною політикою, розрахованою на тривалу перспективу. Реалізація інвестиційної безпеки визначається розробкою механізму інвестиційної безпеки як певного способу функціонування її системи. Інвестиційна безпека означає процес забезпечення такого стану інвестиційної сфери, за якого економіка здатна зберігати і підтримувати достатній рівень інвестиційних ресурсів в умовах дії внутрішніх і зовнішніх загроз, що є необхідним для забезпечення стійкого розвитку і соціально-економічної стабільності країни, зростання конкурентоспроможності національної економіки та добробуту населення. Інвестиційна безпека – це і стан, і процес. З одного боку, вона характеризує досягнутий рівень використання інвестиційних ресурсів в економіці, а з іншого – визначає процес та напрями ефективного їх використання.

Список використаних джерел:

1. *Хорошева А.С. Умовля забезпечення фінансової безпеки держави / А.С. Хорошева // Фінанси, учет, банки. – №14. – 2008. – С.90-96.*
2. *Федоренко В. Г. Шляхи підвищення ефективності інвестицій в Україні. – К.: Науковий Світ, 2010.*
3. *Анісімова О.М. Інвестиційна безпека підприємства в контексті економічної безпеки: сутність, зміст, оцінка і система управління / О.М. Анісімова, О.С. Картечева // Теоретичні і практичні аспекти економіки та інтелектуальної власності. – 2012. – Випуск 1. – Том 2. – С. 293—297.*

Ольга СУХАЦЬКА
науковий керівник
к.е.н., доц. Шевчук О.А.
ІФННІМ ТНЕУ

ДО ПИТАННЯ ОБЛІКУ ДЕБІТОРСЬКОЇ ЗАБОРГОВАНOSTІ ВІТЧИЗНЯНИХ ПІДПРИЄМСТВ

В сучасних умовах фінансово - економічної кризи діяльність багатьох підприємств і організацій перебуває у важкому становищі, оскільки мають значні проблеми пов'язані із невиконанням фінансових зобов'язань їх контрагентів, порушенням нормального циклічного процесу через збільшення частки дебіторської заборгованості у складі активів і перетворення таких активів в грошові кошти. Тому виникають проблеми із його ліквідністю і

платоспроможністю. Однією із основних умов підтримання високого рівня цих складових фінансового стану підприємств є налагодження ефективного управління організації обліку дебіторської заборгованості.

Дослідженню даної теми присвячені праці багатьох вітчизняних і зарубіжних вчених, серед яких Т.А. Бурова, С.Л. Береза, О.Кисельова, Ф.Ф. Бутинець, О.В. Олійник, Т.В. Лівовшко, М.М.Шигун, М.С. Шулепова, Івашенко А.С. Проблеми обліку дебіторської та кредиторської заборгованості в Україні. та інші.

Незважаючи на це, нині є багато недосліджених питань і проблем щодо обліку дебіторської заборгованості і сучасні умови господарювання вимагають негайного їх вирішення. Серед яких: проблеми відображення дебіторської та кредиторської заборгованості в журналі №3, сутність яких є протилежна, а також те, що облікові реєстри, щодо обліку дебіторської заборгованості не передбачають накопичення інформації про розрахунки з дебіторами різного рівня деталізації і узагальнення. Це означає неможливість отримати інформацію про дебіторську заборгованість в тому обсязі і вигляді, яка дала б можливість провести аналіз розрахунків з окремими дебіторами та дебіторською заборгованістю загалом з метою прогнозування імовірності настання платіжної кризи суб'єктів господарювання, складання рекомендацій щодо її попередження.

Існує проблема оплати дебіторської заборгованості та визначення допустимого рівня засобів, які вилучаються на дебіторську заборгованість, розробка оптимальної політики управління нею. Підприємства України дуже невпевнено використовують основні форми рефінансування дебіторської заборгованості – факторинг, облік веселів, та форфейтинг, які могли б значно прискорити процес переведення дебіторської заборгованості у грошові кошти [2].

Невирішені також питання щодо відображення в обліку довгострокової дебіторської заборгованості, що зумовлює необхідність розробки єдиного підходу до реєстрації та обліку довгострокової дебіторської заборгованості в системі синтетичних рахунків, веденням аналітичного обліку за кожним видом довгострокової дебіторської заборгованості в розроблених відомостях аналітичного обліку.

Ще однією проблемою є розмежування понять сумнівної та безнадійної дебіторської заборгованості та розрахунку резерву сумнівних боргів з якого повинні покриватися суми безнадійних боргів. Величину резерву сумнівних боргів на даний момент часу розраховують відповідно до П(с)БО10. Методика розрахунку не є пристосована для вітчизняних підприємств, тому доцільніше проводити розрахунок на підставі статистичних даних.

Для усунення визначених проблем необхідно вдосконалити політику управління організації обліку дебіторської заборгованості. Тому пропонуємо:

1. створити інформаційну базу дебіторської заборгованості учасників щодо ведення розрахунків;

2. розробити комплекс заходів щодо пошуку можливостей збільшення кількості покупців і замовників з метою зменшення ризику несплати боргів одним чи декількома з них;

3. проводити постійний моніторинг оцінки фінансового стану та платоспроможності дебіторів;

4. стежити за співвідношенням дебіторської і кредиторської заборгованості, оскільки значне перевищення дебіторської заборгованості створює загрозу фінансової стійкості підприємства і додаткового залучення дорогих джерел фінансування;

5. створити резерв сумнівних боргів та визначити порядок його створення і використання у обліковій політиці підприємства;

6. систематично проводити інвентаризацію дебіторської заборгованості.

Отже, організація обліку дебіторської заборгованості на підприємстві має важливе значення, оскільки сприяє упорядкуванню інформації, прозорості та достовірності даних із розрахункових операцій з дебіторами. Правильно організований бухгалтерський облік дебіторської заборгованості повинен мати таку систему рахунків, яка б достатньою мірою відображала і характеризувала всю господарську діяльність з вимушеною конкретизацією і забезпечувала отримання об'єктивної та своєчасної інформації для прийняття оптимальних управлінських рішень.

Список використаних джерел

1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 10 "Дебіторська заборгованість" № 237: [Електронний ресурс]. – [Чинний від 1999-10-08] – <http://bukhalter911.com/Res/PSBO/PSBO10.aspx>.

2. Бурова Т.А. Система внутрішнього контролю дебіторської заборгованості: проблеми, напрями удосконалення / Т.А. Бурова, В.В. Волошина // Ефективна економіка. – 2014. - № 11. [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.economy.nauka.com.ua/?op=1&z=3490>.

3. Іващенко А.С. Проблеми обліку дебіторської та кредиторської заборгованості в Україні. / А.С. Іващенко, О.В. Гайдамака, Н.В. Черевик // Молодий вчений. -2014. - № 4(07) (1). –с. 69-71. [Електронний ресурс]. - Режим доступу: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/molv_2014_4\(07\)_19](http://nbuv.gov.ua/UJRN/molv_2014_4(07)_19).

4. Лівовико Т.В. Шляхи покращення управління дебіторською заборгованістю підприємства / Т.В. Лівовико, К.В. Бебех // Економічний вісник Запорізької державної інженерної академії. – 2014. – №7. – С.103-110.